

til den Levefod, Samfundet staar paa, og hvis jeg kunde faa mine Ønsker opfyldte, vilde jeg derfor ikke have disse Ting beskattede, og dertil vil jeg føje, at heller ikke paa disse Punkter vil jeg ret gerne gaa med til noget, som kan kaldes en Luksusskat. Der er forskellige, der mene, at det er demokratisk at forlange Luksusskat paa en saadan Ting som Vin. Jeg ser den Ting med andre Øjne. Jeg vilde foretrække, at Vinen blev toldfri. Jeg ved ikke, hvorfor man skal beskatte Vinen; thi hvad vil det sige i Praksis, at man beskatter Vinen gennem Tolden? Det vil sige, at den gode Vare bliver gennem en høj Toldskat kun tilgængelig for den Del af Samfundet, som har Raad til at give højere Pris for Vin, medens en høj Toldskat udelukker alle andre Samfundsborgere fra at nyde denne gode Vare. Derfor er mit Standpunkt over for denne Sag det, at ogsaa Vin bør være toldfri, selv Champagne, lige meget hvad det er, lad det bare være toldfrit. Jeg siger, at Luksusskat bringer ikke meget ind i Statskassen, og jeg tilføjer, at de Penge, man eventuelt kan faa fra de velhavende gennem en Luksusskat, kunne vi jo med stor Lethed, hvis vi ville, faa ad andre og solidere Veje. Mit Standpunkt er altsaa, at vi overhovedet ikke skulle have nogen Adskillelse mellem, hvad der er Livsformødenheder, og hvad der er Luksus; vi skulle overhovedet staa paa det Standpunkt, at vi sige: Vi ville kun have de Toldskatter bibeholdt, som ere formaalstjenlige over for Industriens Trivsel her i Landet.

Naar vi gaa over til at tale om Industrietolden, saa ligger jo straks Spørgsmaalet om Beskyttelse lige for Haanden. Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) udtalte i Gaar, at efter en saglig Drøftelse var Landstingets Toldudvalg kommet til at indtage den Stilling, som det nu har indtaget. Ja, det er netop det, det kommer an paa over for en Ting som Toldspørgsmaalet, at man faar en saglig Drøftelse ved Behandlingen i Tinget, og faar man en virkelig saglig Drøftelse i Stand, vil det jo heller ikke være vanskeligt at faa sit Standpunkt klart over for Spørgsmaalet om, hvem der skal have Beskyttelse paa dette eller hint Punkt, og hvor høj Beskyttelsen maa være. Jeg tror, at en væsentlig Hindring for, at Lovgivningsmagten kan komme til Enighed om Tolden og om Beskyttelsesspørgsmaalet, er den Jalousi, som vistnok, om man saa maa sige, eksisterer mellem By og Land. Man

hører jo ofte Udtalelser, som gaa i den Retning, at Landet er jaloux paa Byerne, og Byerne paa Landet. Jeg tror dog, at man her med Rette kan sige, at det væsentlig er Landet, som er jaloux paa Byerne; men det er vistnok en meget stor Fejl, Landet der begaar. Thi man kan vel nok uden Overdrivelse sige, at Forholdene have udviklet sig saaledes, at Byerne egentlig ere Forsørgelsesanstalter for Landet. Der er adskillige Landboere — vistnok særlig en Del af de Landbrugere, der benævnes Agrarer, — som mene, at det er Landbruget, som forsørger Byerne. Men det er ganske sikkert en absolut Fejltagelse; skal der være Tale om, at en af de to Parter forsørger den anden, saa bliver det ganske sikkert Byerne, som forsørge Landbruget. Forholdene ere jo dog saaledes, at der vist er meget faa Sønner og Døtre i Byerne, som gaa ud paa Landet til Gaardmændene for at søge Plads og søge Erhverv, men omtrent alle Landbrugets Sønner gaa til Byerne for at søge Erhverv; Landbruget kan ikke selv forsørge den Slægt, som opvokser paa Landet, den skal til Byerne for at faa Erhverv. Derfor er det efter min Formening en meget stor Fejl, naar Landbruget ser med Jalousi paa Byernes gode Trivsel; thi disses gode Trivsel er en absolut Betingelse for, at Landbrugets Sønner kunne faa en Eksistens her i dette Land. Nu ere Forholdene jo ogsaa saaledes, at Landbruget ikke længer beskæftiger Flertallet af Befolkningen. Landbruget beskæftiger i Øjeblikket ikke mere end saadan noget som to Femtedele af Befolkningen, og dette Forhold, som gaar i Retning af, at Landbruget stedse beskæftiger en mindre Del af Befolkningen, vil vedblive at udvikle sig, derom er der ikke Spor af Tvivl. Og det er overordentlig glædeligt, at Forholdene i Landbruget udvikle sig saaledes, at Landbruget Aar for Aar behøver en stadig mindre Arbejds-kraft for at producere det, som Landbruget kan producere. Thi hvad vil det sige, at Landbruget Aar for Aar behøver en stadig mindre Arbejds-kraft? Det vil sige, at der bliver en stadig større Arbejds-kraft til overs til at skaffe os de Fornødenheder, Bekvemmeligheder, den Luksus, om man saa vil sige, som ligger uden for Fødevarer-forsyningen, og det er overordentlig glædeligt. Men for at disse Kræfter kunne komme i denne Virksomhed, maa Byerne florere, maa Industri og Handel florere, og det bør ogsaa Landbruget kunne se. Derfor sige vi, at hvis Landbruget faar det rette Blik for, hvad Byerne ere for